

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3887/2023
09.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Немања Коларац, адвокат из ..., против туженог "Sectra consulting" d.o.o. Београд, чији је пуномоћник Небојша Перовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1715/23 од 26.04.2023. године, у седници одржаној 09.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1715/23 од 26.04.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1715/23 од 26.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 164/20 од од 29.11.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је тужени обавезан да му исплати износ од 71.499,50 динара, на име разлике између припадајуће главнице накнаде трошкова доласка и одласка са рада за период од октобра 2017.године, закључно са септембром 2018.године, са даљом законском затезном каматом, почев од 21.09.2021. године, па до исплате, као и износ од 24.203,29 динара, на име обрачунате законске затезне камате до 20.09.2021. године. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде штете за неискоришћени део годишњег одмора исплати износ од 6.616,00 динара, са законском затезном каматом почев од 21.09.2021. године до исплате, као и износ од 1.890,92 динара, на име обрачунате законске затезне камате до 20.09.2021. године. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова обуке и издавања лиценце за вршење основних послова службеника обезбеђења исплати износ од 16.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од 01.01.2018. године па до исплате. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да

тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 158.714,00 динара, са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење па до исплате.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 1715/23 од 26.04.2023. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 164/20 од 29.11.2022. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, из свих законских разлога, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији туженог.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име неисплаћених трошкова доласка и одласка на рад у утуженом периоду, на име неискоришћеног дела годишњег одмора и на име трошкова обуке и издавања лиценце за вршење основних послова службеника обезбеђења. Побијана одлука којом је тужбени захтев тужиоца усвојен у погледу накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада не одступа од правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 05.04.2016. године, по ком, ако послодавац није утврдио општим актом услове и критеријуме за превоз запослених од места становања до посла, право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са посла имају сви запослени, осим ако би по разумној оцени такав захтев био очигледно неоснован, што овде није случај. У погледу преосталих захтева тужиоца за накнаду штете на име неискоришћеног дела годишњег одмора и трошкова обуке и издавања лиценце за вршење основних послова службеника обезбеђења, одлука о тужбеном захтеву зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном предмету, па с тим у вези нису испуњени услови за одлучивања о ревизији ради уједначавања судске праксе. Указивање ревидента на погрешну примену материјалног права није од утицаја јер за примену института посебне ревизије није од значаја свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења, што овде није случај.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима у парницама из радног односа о дозвољености ревизије одлучује се на основу одредбе члана 403. став 3. истог Закона, у зависности од вредности предмета спора побијаног дела.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 24.10.2019. године, а вредност предмета спора је 94.615,50 динара.

Према одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**